LA PESCA ESPORTIVA A MAR

per Francesc Ribas

La Pesca Esportiva a Mar

Museu Municipal de Nàutica del Masnou

La Pesca Esportiva a Mar

Per

Francesc Ribas

Impremta ARNAU-ORS I BARTRÉS, S. en C.
Princesa, 23 : Telèfon 3780 A
BARCELONA

Obreta destinada al foment de la pesca amb ham, com entreteniment, que el seu autor es complau en dedicar especialment a tots els aficionats a l' Esport.

Està molt generalitzada la dita rutinària que la gent que no ha vist mai nedar un peix dintre la mar aplica als pescadors de canya: ¡Quanta paciència!

Als qui, desconeixent la pesquera parlen així, se'ls pot demanar si coneixen o saben, potser, d'alguna cosa de molt o poc mèrit que es pugui fer o obtenir sense aquella virtut.

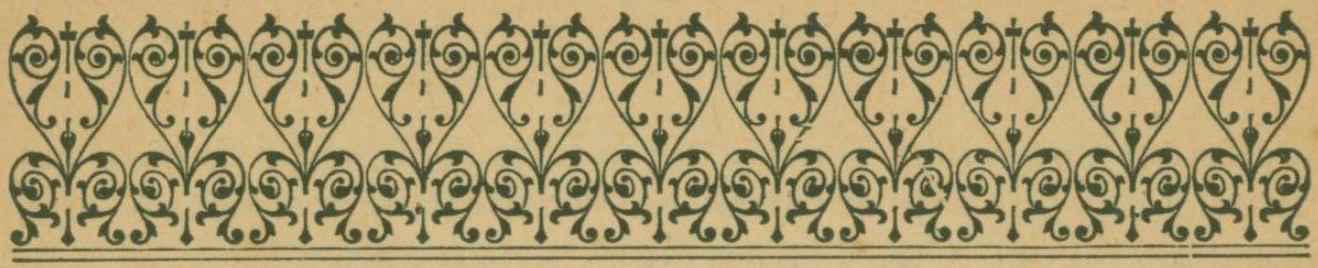

La Pesca Esportiva a Mar

LA PESCA

Un dels esports més bells — atractiu i obsessionant per la passió que desvetlla en l'aficionat, per sa notable diversitat de procediments i per les emocions que l'acompanyen — és, segurament, la pesca amb canya, i àdhuc és tant més interessant i apreciable entre els demés aquest ideal divertiment, considerat per l'avantatge de sos aspectes higiènic i instructiu.

És una delícia, per a l'esportman, anar-se'n de pesca, els dies festius, carregat amb sos estris, cap al seu pescall, i estar-se a ple aire, prop de l'aigua, saludat pel ruixim de les ones, festejat per la marinada! Si en té d'alicients, aquest passatemps platxeriós! Ningú no imaginaria mai el gran que resulta la sensació produïda per la captura d'una bona peça fins el moment culminant d'ésser salvada, la rapidesa amb què s'escolen les hores canya en mà, el molt que hom es diverteix pescant, i la satisfacció sentida pel pescador aficionat en contemplar els peixos reunits dins del cistell quan el nombre de les víctimes va en augment.

Finida la jornada, en l'expressió del pescaire joiós tornant-se'n amb un floret de peix, comentant amb els companys, amb humor, les incidències de la festa, hi podreu

fàcilment endevinar sempre un motiu de felicitat, noble aspiració del qui sap encertar en practicar una diversió que, apartant-lo del vici, l'entretingui delitosament.

No deixa de tenir, demés, la pesca, per a l'amateur, ocupat en sa dèria, ultra els assenyalats, altres atractius. Res més agradable que un bon dia de llibertat dedicat a la pesca i a la contemplació, gosant amb joia els dons de la Naturalesa magnífica; fantàstica illusió, superb espectacle el de la mar; grandiós panorama, el seu, manifestant-se esplèndid, imponent i encisador als ulls del pescador.

Per acabar, sols haig d'afegir que en tots els països civilitzats la presència del pescaire alegra tots els paisatges del riu, de l'estany, del canal, de la platja i de la costa; i, arreu, la pesca, com esport dels preferits, mereix especial atenció de molta gent pertanyent a totes les activitats del treball que cerca en ella un recurs beneficiós a la salut, i al temps, una distracció apartada de les diversions mondanes.

***

Amb ço exposat, crec haver fet un breu i suficient elogi de la pesca com esport; mes, essent un altre el principal objecte d'aquest fullet, entraré de ple en la seva part diemne teòrica, fent constar abans que aquesta té, en aquest cas, el valor simple de mes observacions personals, fruit d'una trentena d'anys de pràctica ininterrompuda, dedicats a l'afecció tant més arrelada a mesura que la convicció dels seus avantatges i el seu estudi m'han fet refermar en ella per entendre que, reunint moltes conveniències, no és superada en aquest aspecte per cap altra, remarcant al mateix temps que únicament cerco, amb mon treballet, la petita pretensió d'exposar en forma senzilla els preliminars necessaris, imprescindibles a tot neòfit per a actuar eficaçment, a condició d'aportar de part seva l'afecció i constància preci-

ses, puix no bastaria pas aquesta lectura per a devenir un pescador complert; lluny de fer creure això mon intent, car els moltíssims coneixements que fan pràctic el pescador, tan sols els proporciona una llarga experiència.

***

CONDICIONS DEL BON PESCADOR I GENERALITATS.

El bon pescador HA DE PESCAR, no pas AGAFAR PEIX. PESCAR, esportivament, s'ha d'entendre que és enganxar el peix amb ham valent-se de l'astúcia, procurant de fer-ho amb la major gràcia i art, ço que constitueix el principal atractiu de la pesca, ja que hi ha molts procediments de pescar que no els tractarem ací, i que no els podem considerar com esportius, als efectes de la diversió, per ésser molt rutinaris o no gaire agradables ni interessants per a un esperit un xic refinat. Per tant, deixarem tot el que no sia ham, per a referir-nos exclusivament al pescador per esport, mai al professional al qual interessa només la captura de la màxima quantitat de peix, sia com se vulla. Ço que tractem, doncs, no interessa més que al pescador d'afecció que va a divertir-se. Tocant aquest punt, m'haig de pronunciar principalment contra l'ús de la popera, instrument reprovable que mai no ha d'usar cap pescador ben capacitat si vol el mèrit, que és el seu principal desideratum. La popera, per múltiples raons, mai no deixarà d'ésser un recurs detestable, contrari a la pesquera.

L'afeccionat, abans que tot s'ha d'acostumar a suportar la inclemència del temps; saber prescindir, si convé, de comoditats; ha d'ésser àgil, dotat de bona vista, constant, observador i astut. Si a les esmentades qualitats reuneix la d'ésser un bon humorista, serà sens dubte un perfecte tipus de bon pescador, segurament afortunat en la pesquera.

Sempre confiat quan no piquen els peixos per mor de les circumstàncies. Si fa vent, espera que manqui; si hi ha mar grossa, que abonanci; si fa corrent, que minvi; si plou, que el cel s'aclareixi; i que surti el sol, si encara no ha eixit o està núvol. Si hi ha calma, confiarà en l'oreig; si està serè, desitjarà que plogui; si l'aigua és clara, que s'enterboleixi. Si no ha clavat cap peix al matí, estarà convençut de fer-ho a migdia; i, àdhuc, si, amb tot i fer bo, com ocorre a voltes, contra totes les previsions, no respon el peix, no deixarà de tenir confiança en un canvi o altre. Arribada la tarda sense novetat, no desesperarà de que el peix entri en qualsevulla hora — potser al pondre's el sol—; i, si pesca de nit, no dubtarà de trobar els peixos a la sortida o a la posta de la lluna.

En fi: la qüestió, quan no es pesca res, o en fer una pesquera escassa, és saber raonar una bona explicació adequada, si, amb tot i produir-se les variacions esperades per a que el peix respongui, no pica pas; i esperar sempre estoicament, puix no en va, podent-se dir el mateix de la pesquera, s'assegura que "la perfídia mata la caça".

Per això, la convicció mantinguda per una afecció intensa, conserva la confiança sense defalliment, ço que explica com el pescaire recorre invariablement a mil excuses per a justificar la buidor del cistell quan no queda content, ja que, àdhuc amb tot i fer bones, a voltes no n'està completament satisfet, puix amb freqüència li fugen els peixos més grossos i naturalment, ho semblen, quan no ho són en realitat — no mancant gairebé mai una circumstància inesperada, sia descuit o contratemps, que probablement podria contribuir a proporcionar una pesquera més considerable.

Per a pescar s'han de tenir en compte una infinitat de detalls que, no per semblar a cop d'ull molt senzills, deixen de trascendir per llur veritable importància.

El peix té els seus costums que cal conèixer; cal saber que cada espècie ofereix les seves especials característiques,

puix no es troben totes en iguals paratges, ni en les mateixes èpoques, ni viuen en idèntica fondària, ni es pesquen en única forma, ni amb idèntic guarniment, ni prefereixen semblants esquers. Cada una té, sobre tals punts, notables variants.

Hi ha peixos que són indígenes, n'hi ha d'immigrants; uns poden pescar-se amb determinada canya, altres amb fluixa o volantí, i en cada cas es poden fer en diferents formes segons l'esquer, els punts i les èpoques, havent-se de gromejar o no tenint en compte les diferents circumstàncies del moment. Aquesta complexitat que s'ha de reconèixer a la pesquera, implica certa dificultat, més gran del que hom creu generalment, exigint per a arribar al seu domini una vasta pràctica, puix, a voltes, una insignificància aparent influeix en ella de forma decisiva; l'habilitat en gromejar, en escar, en conèixer el senyal del peix, la pràctica en endegar l'armadura, la llargària de la canya en relació amb el pescall, la oportunitat i encert d'escollir calada o en canviar a temps, el domini en escandallar, la finura del volantí o l'extensió de la cameta, la mida de l'escada, la frescor o vivor de l'esquer, la ciència d'enganyar el peix i de treballar-lo, i, en fi, una porció de dades que semblen minúcies, la influència de les quals, ben comprovada, sols aprecia justament l'afinat instint del pescador intelligent.

CLASSIFICACIÓ I NOMENCLATURA DEL PEIX

Ens referim als peixos que de costum es pesquen amb ham, a canya o a volantí, en la nostra costa mediterrània, els quals dividirem en espècies de cau, de roca, d'entrada, de fons, i en peix blau, encara que la nostra sigui una divisió arbitrària en el terreny científic, però que és la classificació més generalment acceptada, del peix, entre els pràctics.

PEIX DE CAU

Congre (1)
Nero
Morena
Brótola
Mòllera vermella (2)
Mòllera roquera o comuna

PEIX DE ROCA

Banyut
Llepissós
Burro
Capsigrany
Tort
Llubió
Espadart
Escórpora
Donzella o Guiula
Juliola
Dormilega
Griva
Castanyola

PEIX DE SORRA O PLATJA

Moll
Mabra
Rèmol
Llobarro (3)

PEIX DE FONS

Boga
Calet
Pagell
Xucla

PEIX DEL FANG

Burro (4)
Anguila

PEIX BLAU

Agulla
Verat
Sorell
Bonito
Melva
Bairó

PEIX D'ENTRADA, COSTER

Orada
Llíssera
Vera
Sama
Capsut
Galta roig
Salpa
Corba
Llobarro

---

(1) El congre, per bé que roquer, també és d'entrada.
(2) La mòllera vermella, inclosa com a peix de cau, no cria en la roca sinó en el fons.
(3) Aquest peix pot ésser classificat com de platja i de roca, per viure en una i altra invariablement.
(4) El burro es divideix en tres varietats: de sorra, de fang i roquer.

Reig
Déntol
Càntara (1)
Morruda
Vidriada
Oblada
Esparrall (2)
Corball

Nomenclatura vulgar dels esquers més corrents: Cucs, crustacis, peix fresc i peix viu, esquer de peix salat confit, esquers artificials i altres.

CUCS DE MAR

Gleva
Vermell
Barrella
Veina
Flor
Botifarra

CRUSTACIS

Gamba
de nit
de sòl
Gambot
Gamba de riu, o blanca
Cranc de roca
Cranc de sorra
Cranc de fons o de bassa
Guissot
Caragol de cama, o ermità
Petxina
Petxinot
Tellerina
Moca
Llongo
Musclo sencer

PEIX FRESC

Sorell
Gerret
Sardineta
Seitó
Amploia
Verat
Agulla
Sonso
Sipió
Morralet
Canana
Calamarsó
Pop
Melsa de pop
Sípia

ESQUERS DE PEIX VIU

Llisseró

(1) La càntara pot ésser també classificat com peix de fons.
(2) L'esparrall pot ésser inclòs en dues classificacions com la càntara, per ésser de fons habitualment, però tenint costum d'acostar-se a desvovar a la costa.

Bogueta
Anguiló
Serrà
Oblada
Esparralló
Sardinyol

PEIX SALAT, CONFIT

Arengada
Tonyina
Lluç
Delfí
Verat, melva, biso, etc.

ESQUERS ARTIFICIALS

Plomes fines de capó, blanques .
Paladar d'àngel (1)

ALTRES ESQUERS

Barquetes
Alga verda de mar
Pa pastat
Farineta
Llonguet
Pasta d'arengada i d'altres peixos salats

Es faria interminable la llista dels esquers emprats, en detall complet, puix els que poden utilitzar-se arriben a l'infinit; no obstant, tingui's ben present que el peix s'alimenta habitualment dels fruits de la mar on ell es cria, i que, si va afamat, menja tot el que pot.

ELABORACIÓ DE LA PASTA DE PESCAR, A BASE D'ARENGADA O D'ALTRE PEIX SALAT

La pasta es fa, regularment, d'arengada; però pot fer-se demés amb qualsevol peix blau salat i altres peixos, i se'n fa, especialment per a la llíssera, a més de la d'arengada amb peix blau fresc, de lluç i de bacallà.

Sigui el que es vulgui el peix destinat a fer pasta: arengada, anxova, amploia, biso, verat, bonito, tonyina, delfí, melva, bacallà, sorell, etz., es despulla d'espina i d'escata i es pica amb una pedra fins que, desfet, s'amassi, o es passa per una màquina trinxadora de mà, i en aquest cas es

(1) Peix bastinal.

fa amb més rapidesa. També es pot barrejar amb la pasta una proporció de pa que no haurà d'ésser superior a la meitat — per a que tingui més cos o per tal que resulti més econòmica — havent-se de tenir cura de no carregar-la de pa amb excés, doncs llavors s'agreja fàcilment en un o dos dies.

La pasta serà millor no molt forta de peix al començament, essent més convenient d'anar-la carregant entrada la temporada fins a pescar a final d'ella amb pasta pura de peix.

Per a mesclar amb la pasta, s'usen diferents ingredients sòlids i líquids, preferint cadascú els seus: suc d'anxova, de tonyina o altre peix en conserva, oli de bacallà, formatge, etz., fent-se també variades combinacions de diferents peixos salats. Amb tot, a base d'arengada o peix salat, confit, es pot barrejar amb la pasta qualsevulla matèria aglutinant d'ús alimentici, i el peix sempre la menja: formatge, cigró, patata o mongeta cuits, farina de blat o de moresc, etz., mentre trobi en la barreja proporció a bastament de peix per a que li agradi.

El gromeig per a pescar amb pasta es fa amb les despulles de l'esquer, una quantitat aproximadament igual de pa mullat, escorregut, i sorra, tot picat.

DIFERENTS MANERES DE PESCAR

La forma de pescar s'ha d'harmonitzar principalment amb les circumstàncies del lloc.

A la platja, es pot pescar amb suret, amb l'escada llançada a fons, i també amb volantí o llarga.

En embarcació, es pot pescar a la deriva o arronça amb la fluixa. Fondejat, en igual forma, a la llarga, amb canya, i a pols a plom.

A la costa, es pesca amb canya a suret; i a fons, en prims; a pols amb l'escada suspesa; i el peix de cau, en els caus i a la llarga.

LA TÀCTICA DEL PESCADOR, I ADVERTIMENTS

El pescador ha de procurar estar ben isolat dels demés doncs la competència en la pesca és contraproduent, si més no perquè s'escama fàcilment el peix el qual, per més que abundi no vol ésser molestat; per aquesta raó el pescall molt castigat no triga a malejar-se i el peix hi respon amb gran recel; mentre que en calada reservada, on siguin pocs els pescadors — si es possible, sempre els mateixos, però millor un de sol — el peix hi creu més i s'hi manté llargament.

Si convé estar sol per a que ningú no distregui el peix de la nostra canya, també és molt convenient, quan s'està en calada de poca fondària on el pescador pot ésser fàcilment distingit, de no exhibir-se mai inútilment. D'igual manera que el peix es confon amb el medi pels seus colors, dotat com està, per la Naturalesa, d'aquest recurs, segons la llei del mimetisme, per tal de passar desapercebut de sos enemics naturals, el pescador ha de dissimular sa presència a la vista dels peixos els quals ha d'atraure i pescar amb el major engany, amagant-se tant com pugui darrera les roques, vestint amb colors no llampants, evitant de moure's innecessàriament, sobre tot en diades d'aigua clara i calma. També s'ha de limitar el més possible la grossària de la plomada, del pèl, el maneig excessiu de la canya, i tot el que pugui contribuir al descobriment de la trampa, sense oblidar que rarament el peix s'agafa a joc vist; essent sempre preferible pescar en calada on l'escuma o la seva mateixa estructura facin invisible el pescador als ulls del peix.

No menys interessant que tot això és la manera de llançar el gromeig. S'evitarà el fer-ho sense cura, quan se suposa que el peix ronda a prop, en forma que resulti ben eficaç, havent de comprendre el pescador si és més convenient gromejar poc a poc o d'una sola vegada, segons els casos, la quantitat de gromeig disponible, i l'hora de començar a pescar, tenint sempre precaució de gromejar contra direcció de corrent.

No és recomanable, per inconvenient, de gromejar amb abundor tenint el peix en el pescall ço que en manta ocasió l'entreté i el priva d'entrar a l'ham, ja que el gromeig té per únic objecte l'atraure'l i entretenir-lo, però no pas l'atipar-lo o distreure'l.

El pescador prudent mai no portarà l'esquer just, i procurará no tenir el seu temps de pescar massa limitat, puix les hores del pescador són molt curtes.

En veure senyals, no es precipitarà en donar la mà a la canya: val més perdre una picada insegura, que tard o d'hora es repetirà, que no pas estirar amb imprudència i escarmentar el peix que pica i els del volt. Aquest fa sa presa d'una xuclada, el mata i se l'empassa, si es esquer viu generalment pel cap, excepte si és gambot o gamba els quals menja per la cua.

L'esquer serà el més fresc o viu, i és bo de renovar, de tant en tant, l'escada, doncs l'aigua salada el dissipa, i, en perdre la substància, ja no té atractiu per al peix.

En clavar un peix gros, cal conservar la serenitat; evitar les brandades i els moviments irregulars de la canya, impedint que el peix tiri llaurant a dret fil, en qual cas, la canya será decantada el més possible a dreta o esquerra per a contrarrestar la direcció de la presa en la fugida i defensa. Cal procurar, ensems, que el peix no es pugui encauar, ni que fregui contra les roques, limitant l'inútil esbategament de la víctima que posa en guàrdia i avís els demés peixos que hi pugui haver a baix, car gairebé mai no van sols.

Pescant amb canya armada de carrell no s'ha d'amollar el fil sense més ni més; sols s'afluixa quan no es pot amb la canya sola, sempre frenant; del contrari, en trobar-se el peix a molta distància, amb el fil afluixat, es despesca amb freqüència.

El salabret, que no mancarà a cap pescador ben equipat, serà ben lleuger, tant que fort, manejable pel mateix interessat amb una sola mà; i, per poc que es pugui, tothom ha de renunciar al concurs dels veïns si no és en casos molt apurats,

per diversos motius; tant per afany de suficiència, com pel perill de que la inhabilitat de l'ajudant provoqui la fugida del peix.

El salabret s'ha de mostrar el menys possible quan es té un peix clavat; tenir-lo a punt dissimuladament i allargar-lo sols quan, per estar rendida la presa, no pot oposar més resistència, sense forçar el peix amb la canya si les circumstàncies no ho aconsellen, puix molt sovint el peix, en veure's obligat, referma sos esforços davant del salabret, i, a voltes, acaba per escapar.

Convé, demés, pescar amb canya adequada al pescall, car tant es perd per fer-ho amb canya curta en calada fonda, com per dur-la massa llarga en prims o en lloc molt reduït; i també és essencial de reconèixer prèviament amb cura el fons de la calada i sos detalls, i no anar a pescar a la ventura on primer es pugui.

La cameta o baix de volantí serà recomanable que sia llarga i fina, no pas que ho resulti amb excés per evitar que, al davallar, s'emboliqui amb la plomada, essent aquesta massa pesada.

Igualment és convenient d'emprar la canya apropiada a la mida del peix que es desitja pescar, puix sempre resulta inútil valer-se d'instruments que no són relatius i propis a la finalitat perseguida. No sols és indispensable tenir present ço que diem respecte a la mida dels estres a utilitzar amb relació a la mida dels peixos, sí que àdhuc és molt recomanable i molt pràctic el costum de tenir un joc de canyes adequat a cada pesquera, puix no totes les canyes tenen la mateixa aplicació, fent extensiu el que es diu de les canyes, a l'armadura en general.

S'han de refusar els pescalls massa elevats si ho són tant que no es pugui cobrar el peix amb l'ajut del salabret, ja que, demés, tenen l'inconvenient d'obligar a tenir la canya inclinada gairebé perpendicularment, essent aquest un inconvenient essencial.

Serà especialment preferible el lloc on no hi hagi corrent; el color tèrbol, al clar, de l'aigua; la calada en la qual, dins

de les mateixes condicions, l'aigua tingui més moviment que en altres; el vent, venint de cara, essent dolent tot vent fort sigui la que sigui la seva direcció.

Finalment, una indicació que mai no s'ha d'oblidar: El pescador que s'estimi no anirà mai darrera dels "peixos morts", ço és, no prendrà mai el lloc a ningú ni molestarà els altres; aquest és un mal costum, lleig i censurable que mereix la crítica de tothom. Cadascú ha de tenir l'urc de l'elecció del propi pescall, sense perjudicar ningú.

CLASSIFICACIÓ DELS PEIXOS AMB INDICACIÓ DELS SEUS ESQUERS.

Per tal de facilitar en la forma més clara la millor indicació dels esquers que convenen a tots els peixos, hem establert primerament agrupacions del peixos amb els seus esquers, i, a la inversa, hem reunit els esquers en menes les més similars concernents als diferents peixos.

Congre, nero, morena:

Peix blau, pop, sípia, canana, morralet, especialment, i, en general, la majoria o totalitat de peixos petits de roca que els puguin servir de presa.

Mòllera, mòllera vermella, brótola, escórpora, burro roquer i capsigrany:

Gamba, gambot, molla de musclo, tellerina, cranc, sorelló, sardineta, amploia, seitonet, veradó, agulla, sonso, morralet, calamarsó i canana.

Banyut, llepissós, tort, llubió, espadart, donzella, escórpora, dormilega, griva i castanyola:

Gamba, gambot, petxina, guissot, musclo, tellerina, caragol de cama, cranc de muda, cucs variats, etz., etz.

Llobarro, sard, orada, càntara, morruda, corva, déntol, reig, esparrall:

Gamba, gambot.

Llobarro, orada, sard, corva, mabra, vidriada, esparrall, càntara, morruda, oblada:

Cucs de gleva, vermell, veina, botifarra, calamarsó.

Déntol, llobarro, reig, nero, escórpora:

Esquers vius de gamba, gambot, boga, anguiló, i altres, i, demés, sorelló, sardineta, serrà, oblada i altres peixets.

Llobarro:

Arengada, tonyina, delfí, melva, anxova, verat, salats, i, demés, cranc, melsa de pop, morralet, calamarsó, mollet, i llisseró viu.

Llíssera i tots els peixos blancs d'entrada, sense excepció:

Pasta d'arengada i d'altres peixos confits.

Llíssera:

Pasta d'arengada i pa i de totes menes de peix salat, inclosos blau i lluç, farineta, llonguet i pasta de pa o blanca.

Anguila:

Gamba, cucs "papaterres", sardineta, carn, tripa de gallina, calamarsó, morralet i molla de musclo.

Petits peixos roquers i de fons, sense excepció:

Gamba, gambot, gamba de riu, petxinot, petxina, moca, llongo, tellerina, musclo, caragols de cama, cranc tou, i cucs de mar diversos.

Peixos de fons:

Demés dels anotats anteriorment, sorelló, sardineta, sipió, morralet, calamarsó, etz., etz.

Verat, agulla, sorell, bonito, melva, biso, bairó, etz.

Sardineta, i tota mena de peix blau petit, i la pròpia molla dels mateixos peixos.

Vista de la Platja de la Mar-vella.

La Pesca del llobarro

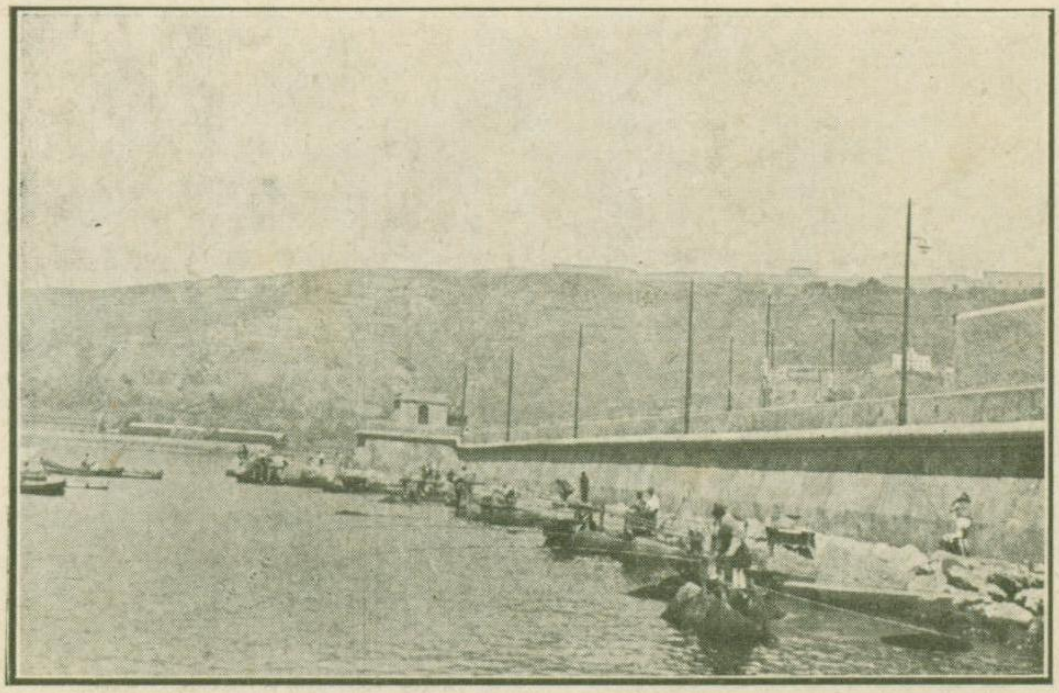

Vista de L'Escullera de Llevant. *El Martell.*

Pesqueres diverses

RELACIÓ D'ESQUERS, I INDICACIÓ DELS PEIXOS ALS QUALS CONVENEN GENERALMENT.

Gamba, gambot:

Peix de roca i de cau, peix blanc d'entrada, excepte la llíssera.

Gambeta de riu:

Indicada per als peixos petits que mengen gamba i gambot, i, en general, per a tots els peixos de fons, exceptuat el peix blau.

Cranc de roca, de sorra i de fons:

Peixos de cau, i de roca, i, entre el peix d'entrada, el de gran mida, com orada, sard, llobarro, excepte llíssera.

Guissot:

Tot el peix gros d'entrada blanc, excepte llíssera.

Caragol de cama o ermità:

Petits peixos de roca i cau, i les espècies del peix blanc petit.

Petxinot, petxina, molla de musclo:

Peixos petits de cau i de roca; amb escada grossa, orada i llobarro.

Tellerina:

Excepte el peix blau, tots el peixos petits.

Cucs de gleva, vermell, veina:

Tots el peixos, excepte els de cau i el peix blau.

Llongo i moca:

Peixos de fons, peixos petits d'entrada, i peixos petits roquers.

Barrella:

Peixos com l'esparrall i altres semblants, petits.

Llisseró, boga i anguiló, vius:

En especial, llobarro i tots els de roca gormands.

Sorell, gerret, sardineta, verat, agulla, sonso, sipió, pop, morralet, sípia, calamars, canana, burro, mollet, banyut, llepissós, castanyola, oblada, boga, i, en general, gairebé tots els peixos petits de roca, i altres:

Congre, nero, morena.

Sardineta, seitó, amploia, veradó, sonso, sipió, morralet, calamarsó, canana:

Llobarro, déntol, reig, corvall, i tots els peixos de cau, i l'anguila.

Melsa de pop:

Llobarro.

Calamarsó, sipió, canana, morralet:

Orada, sard, i peixos blancs i anguila, excepte llíssera, tort i donzella.

Musclo petit sencer o en empanadetes:

Orada.

Arengada, tonyina, i altre peix salat:

Nero, llobarro, sard, orada, llíssera, etz.

Pasta d'arengada o altre peix salat:

Els mateixos que mengen arengada i tots els demés blancs petits i de fons. Exceptuant congre i tots els de cau, tort, donzella, etz.

Pasteta de farina i llonguet:

Llíssera en especial i, per excepció, sard, esparrall, oblada, orada i salpa.

Maneres diverses de pescar

LA PESCA DE CAU. EL CONGRE

Per a pescar a cau, s'han de saber distingir els caus, i no és qüestió d'amollar el guarniment al primer forat que es troba, tot i que fent-ho així també es pot agafar algun peix. Els bons caus acostumen ésser estrets i, generalment, tenen dues o més represes, essent tant més rics de peix com més enrocadors. En tota bauma s'hi pot trobar un congre o altre peix de cau, però és millor de pescar en un cau amb represes, més convenient si és fons mínim de braça i mitja o dues, i més bo si ho és més.

El guarniment de cau pel congre gros es construeix amb una cordeta d'unes 6 a 8 braces de llarg, amb plomada relativa al gruix del fil i una cameta de prop d'un pam, ham gruixut i reforçat. La millor hora de pescar-lo és a la nit, i la més indicada la de cap al tard i l'alba. Consulteu les planes on tractem dels esquers. El congre no menja altra cosa que peix i és molt gormand. En alguns països s'usa com esquer per ell, excepcionalment, el cor de bou a talls.

Tot ço que hem dit referent al congre, ho podem aplicar al nero i a la morena, peixos que s'agafen en pescar aquell.

Per al cau, és precís anar amb desenrocador de bambú i anella o espiral, o bé amb desenrocador de cordill i plomada.

El peix de cau es pesca també a la llarga, usant-se aleshores un guarniment més llarg, de 10 a 14 braces, i amb dues cametes més llargues que per al cau, posant en lloc de plom una pedreta lligada amb cordill prim a l'objecte de que, al rompre, en enrocar, es faci per la part prima que manté la pedra servint de plomada, havent-se de llançar les llargues en fer-se fosc, mai de dia.

A cau es pot pescar durant tot l'any; però el temps millor resulta la tardor i l'acabament de l'hivern fins tot el març, el mateix que a la llarga.

Els caus de congre, per més que no es practica gaire, tractant-se de caus secrets, serà bo de gromejar-los amb peix, evitant que ningú se n'adoni si no es vol treballar en profit dels poc escrupulosos.

LA MÒLLERA DE CAU, MÒLLERA VERMELLA I BRÓTOLA

Aquests peixos són essencialment de cau; pescant-los, poden enganxar-se també petits congres, escórpores, burros i altres peixos. La gràcia d'aquesta pesquera, com la del congre, consisteix principalmente en la seguretat de distingir els caus.

Sense que sigui absolutament exacte, es pot dir que no hi ha cap mòllera en el cau on, pescant amb bon esquer i guarniment ben fet, hom no sent picada als quinze o vint minuts. La mòllera, en trobar-se al cau, no es fa esperar, motiu pel qual és molt encertat de mudar de cau si, passat aquell temps, no respon cap peix; i el més convenient, sobre tot si es gromegen i segons el cau, és de turnar de l'un a l'altre en haver tantejat un temps prudencial sense resultat.

Els millors caus de mòllera no acostumen ésser molt profunds; àdhuc poden tenir sols un parell de pams, mes és bo que sien estrets i amb represes.

L'ormeig de la mòllera, per a ésser ben fet, tindrà dues cametes de pèl gruixut, una de més llarga que l'altra, d'uns vuit a deu centímetres, amb plomada mitjana com una gla, el versolí mitjà, essent indispensable un desenrocador de bambú, car s'enroca molt sovint.

Vegi's el quadro indicador d'esquers. Un dels més preferibles és el cranc tou o de muda.

La mòllera també es gromeja, i la forma de fer-ho amb més resultat és aprofitant les despulles del cranc — closca, mordasses i potes picades amb sorra, fent que tot vagi a parar al forat

sense escamparse—. En haver-hi peix en el cau gromejat, pica immediatament; no essent així, senyal que el forat no és habitat.

El temps de la mòllera és la tardor i la primavera, per més que essent peix indígena, se'n pesquen poques o moltes tot l'any.

La mòllera vermella i la brótola es pesquen en temps de fred i en caus de més profunditat.

PETITS PEIXOS ROQUERS. — BURRO, LLEPISSÓS, ESCÓRPORA, BANYUT.

Aquesta mena de peixos es pesquen de manera semblant a la de la mòllera sense ésser precís que es pesqui en caus, trobant-se per escletxes i baumes. El guarniment serà com el de la mòllera, però amb plom, cordill i ham, tot relativament més petit. Vegi's la plana dels esquers.

ALTRES PEIXOS ROQUERS. — DONZELLA O GUIULA, JULIOLA, TORT, SERRÀ, ESPADART, VACA, SERRANA, GRIVA, LLUBIÓ.

Es pesquen indistintament amb canya i amb volantí, des d'en terra i embarcat. Si es pesca amb canya, és convenient usar la llinyola tota de pèl ben fi; i a fons, es farà amb volantí de 10 a 12 braces, millor de pèl de cavall filat, guarnit amb tres, quatre o cinc cametes, a voluntat, llargues, de pèl fi, amb plomada segons la fondària i els corrents. Els esmenats peixos es troben sempre en roquers bruts o alguerars, i es poden pescar tot l'any, essent el millor temps l'estival.

Pescant en lloc prim amb canya es pot gromejar amb la gleva de la roca o amb residus d'altre esquer picats amb sorra; i pescant embarcat convindrà variar de fondeig quan el peix ja no respongui a l'ham per haver-se aclarit. Consultin-se els esquers. L'ham serà petit per a la donzella i juliola, i mitjà per als demés peixos.

BURRO DE FONS

Sol pescar-se en sorrals clapats de pedregam o en fons de

fang, en ports i badies, trobant-se molt sovint a l'abric dels vaixells i embarcacions amarrats de molt de temps.

Per a pescar-lo, s'assenyala el final de l'hivern, a l'hora de bon sol, i la primavera, de punta de dia fins a mig matí.

Es pesquen, comunament, amb llarga de versolí prim o de pèl de cavall de deu a dotze braces, dues o tres cametes de pam i mig, plomada mitjaneta, i ham no molt petit. És de remarcar que en la llarga de tres hams, el que generalment produeix més rendiment és el que arrossega dessota del plom, i el menys productiu el que queda suspès; de manera que donen millor resultat i menys treball dos hams arrossegant en trapeci, que més nombre de penjats.

La llarga, pescant el burro en fang o en sorral, es llança el més lluny possible, per tal d'atreure el peix amb el moviment d'arrossegada de l'escada, i es va cobrant poc a poc fins a sentir picada. Vegi's la plana d'esquers. Preferibles: moca, llongo, sardineta, tellerina i calamarsó.

L'ANGUILA DE MAR

Aquest és peix del fang, i es troba en els ports, desembocadures de rius, i desaigües, podent-se pescar tot l'any, puix és peix indígena; mes, a l'hivern escasseja, essent tan sensible al fred que gairebé desapareix totalment quan ne fa massa. L'època més indicada és de primavera fins a mitja tardor.

Igualment es pesca a canya amb suret que a pols, però es fa més amb llarga de tres cametes com la del burro de fang, amb ham més gros i camallarg, les cametes de pèl gruixut, i versolí de gruix mitjà, de vuit a deu braces de llarg.

L'anguila es mou en temps plujós, i assenyala la proximitat de la pluja. Amb cel cobert, es pesca a totes hores; i, en temps normal, pica a posta de sol fins una hora després, disminueix tota la nit, i referma a l'alba.

L'esquer més comunament emprat és el cuc "papaterres". Vegi's esquers.

PEIXOS DE FONS

Esparrall, boga, calet, pagell, vaca, mòllera blanca, lluerna, sorell, serrà, etz.

Alguns d'aquests peixos, tal com l'esparrall, boga, calet, xucla vera o soldat, vaca, sorell, i serrà, encara que classificats d'aquesta forma, en certes èpoques també s'aterren i es pesquen de les roques estant; mes, en tractar d'aquesta pesquera els considerarem com inclosos en la present divisió.

El peix de fons es pesca sovint en roquers o bruts de gran profunditat — de vint a trenta braces, o més — generalment, des de mitja primavera a l'estiu, emprant per a dit objecte el volantí de pèl de cavall amb peu de pèl de cuca d'una o dues braces, plomada segons la fondària, i cametes d'un parell de pams, i ham mitjà. Per més que el gromeig a molta fondària perd molta eficàcia en ésser escampat pels corrents que dominen contínuament contra direcció, aprofitant les hores de minva, serà bo de gromejar amb sardineta picada barrejada amb arena.

L'hora de comandar serà la de l'alba, que és bona per a tot peix. L'esquer millor, és sardineta, calamarsó, moca, cucs de mar, etz. (Vegi's esquers).

EL PEIX BLAU

Agulla, verat, sorell, bairó, etz.

El peix anomenat blau es troba en alta mar, més o menys distant de la costa o de la platja; no obstant, a voltes s'acosta a terra, majorment en temps de bonances i calors, i àdhuc penetra sovint en ports i badies; mes, essent un peix que segueix el curs dels corrents anant a la captura del seu aliment — sardineta i petit peix semblant — no es pot precisar el punt on ha d'ésser pescat, el qual sempre varia. La pràctica i els assaigs poden orientar en certs casos; mes, el convenient és anar ben proveït d'esquer abundant, i gromejar pròdigament.

Es pesca molt en embarcació, amb fluixa; és pesquera simplíssima, car es tracta d'un peix gormand que va sempre en

moles; i s'esca més que amb altres esquers, amb saitonet, sardineta i amploia, els més preferits. També com tots els peixos d'aquesta mena mengen la carn dels de la mateixa espècie, feta a tires, en forma de peixet.

L'AGULLA

Entre els que tractem, aquest és el que s'aterra més i és molt sovint visible a la platja i prop de les roques, escometent el peix menut. Es pesca amb canya de 32 a 35 pams amb llença de pèl, suret a flor d'aigua i cametes de mig metre. Es llança lluny l'ham i es fa córrer poc a poc l'escada per a despertar l'atenció del peix el qual, si és abundant, es deixa veure aviat. És pesquera molt divertida, quasi còmica, i en aital forma no solen agafar-se altres peixos.

Es gromeja amb seitonet que és l'esquer més apropiat, demés, per a escar; s'acostuma a pescar de finals d'estiu a la tardor, a totes hores, i millor a la matinada.

EL VERAT

Es pesca, en certes ocasions en què n'hi ha grans entrades, des de terra, en forma molt semblant a la de l'agulla, amb l'única variant de fer-se en distinta època, ja que el verat arriba entre primavera i estiu.

En embarcació també es pesca, quan el peix va molt surant, amb canya, en èpoques de grans calors.

Quan es pesca fondejat, essent variable la presència del peix en les diferents fondàries, s'estudia amb successives proves bo i gromejant fins a trobar-lo. Pescant en aquesta forma, s'usa amb bon èxit, si el peix puja a flor d'aigua, la llença de pèl sense plom. Si el peix no respon tan a l'ensurada, convindrà llavors pescar-lo a baix, amb volantí de tres o quatre cametes llargues de pèl. En tots els casos s'usa ham mitjà camallarg.

En embarcació, demés de fondejat, pot pescar-se a la vela o navegant amb motor. En ambdós casos, es fa amb una canya a cada banda de la barca, unint-se a l'extrem de cada canya

una armadura de fil amb una grossa plomada de mig quilo més o menys, una cameta llarga de pèl, que pot ésser de quatre o més braces. Així, no s'acostuma a usar gromeig, fent-se l'escada amb la pròpia pell del verat unida a l'ham, al qual va adherida, demés, una ploma blanca fina per tal d'atreure més el peix i per a que, en cas de despendre's l'esquer, sempre es vegi remolcar un objecte que el verat confon amb una presa vivent, per tal de que no s'allargui de l'embarcació i vagi seguint sempre. És indispensable el vent moderat, anant a la vela, o, si es navega a motor, portar bona marxa.

EL BAIRÓ

És un peix exòtic, provinent de l'Atlàntic, que es presenta de costum entre setembre i novembre anant darrera dels vaixells als quals segueix, fins internar-se en els ports on aviat s'extingeix. No s'aparta mai de l'ombra, sia dels murs dels ports, de les boies, o d'embarcacions amarrades o en marxa. És molt gormand i menja qualsevol esquer, però millor el blau; mes, tractant-se d'un peix estrany, no es pot pescar amb regularitat, doncs, degut a la seva absència passen anys sense veure-se'n. És poc astut i s'agafa amb tots el guarniments, encara que el de canya és el més indicat, pescant-se, com el verat, a poc fons.

LA PESCA A LA PLATJA

Poques són les varietats que poden ésser pescades amb ham a la platja; les més vulgars són la mabra i el llobarro, i, en certs punts, el moll, el rèmol, reig, i poques més.

La mabra, com el llobarro i el rèmol, s'agafen amb canya a la llarga; el moll i el reig, precisament amb canya.

La llarga per a l'ús dels primers peixos esmentats es fa amb una peça de fil mitjà de deu a dotze braces de llarg. Essent per a la pesquera mitja es poden dur vàries cametes d'uns tres pams, mes si es vol pescar especialment el llobarro, serà millor usar una o dues cametes, de major llargada, donant sem-

pre millor resultat i així s'usa l'ham més gros i es fa l'escada més grossa.

Si s'usa la canya, es pesca amb 35 pams o 40 de llargada, cameta llarga, a fons o amb boia i escada grossa.

Per a pescar en forma que es pugui salvar un reig, caldrà fer-ho amb carrell amb molt de fil i una bona armadura.

El temps de pescar a la platja és de la primavera a la tardor, però el llobarro hi pot ésser pescat gairebé tot l'any sense interrupció.

Vegi's relació d'esquers.

EL LLOBARRO

L'ARROSSEGALL EN LA PLATJA I EN LA COSTA, AMB CANYA O EMBARCACIÓ

El mateix es pot practicar la pesca del llobarro a l'arrossegall a la platja que a la costa, però és més convenient de fer-ho en llocs de rocam. Es pesca comunament a la primavera fins a la tardor i també a l'hivern i en tot temps n'hi ha entrades; però cal trobar la mar en bones condicions, això és, tèrbola i remoguda, essent precís, per a especialitzar-se en aquesta pesquera, aprofitar la oportunitat d'haver-hi peixos, estant sempre sobre l'informació i vigilància, puix les pesqueres importants són sempre de peixos nous, ja que els nomenats "cotorrers" no s'enganyen fàcilment perquè coneixen el joc.

La canya arrossegallera ha d'ésser gruixuda i dura; l'armadura, de versolí mitjà d'una llargada igual a la de la canya; cameta d'un parell de braces, filada doble o senzilla, sense plomada, i ham gros camallarg.

El conjunt, la totalitat de la llença haurà d'ésser més llarga que la canya per a que permeti de tirar l'ham ben lluny, de forma que pugui recórrer una bona trajectòria. Si es pot comptar amb pèl de confiança, s'usarà la cameta senzilla que resulta molt enganyadora.

L'escada de paladar d'àngel, que, seca, té l'aspecte d'una tira prima de cuiro blanc, cal tallar-la en forma de triangle agut o allargat, i s'ha d'enrotllar a la tija de l'ham ajustant-la amb un fil blanc a la paleta d'aquest, i fent-lo sortir de mitja escada per la corba.

Per a pescar a l'arrossegall, procediment exclussiu pel llobarro, es fa córrer l'escada, tirant-la tot el més lluny que es pugui, i fent-la moure per entre l'escuma.

En la costa s'ha d'escollir un punt on — millor si és prim — l'escuma brolli contínuament entre els remolins originats per la reculada de les ones; es proven unes quantes canyades; i, en estar el peix disposat a menjar, no triga a seguir perseguint l'escada; se'l veu envestir el fals peixet i fer un rofoll; en tirar, sovint és clavat.

Aquesta és pesquera per quan fa mars grosses, i per aquest motiu es cobren els peixos sense el concurs del salabret, pouant-los puix aquest instrument no seria útil en moltes ocasions.

Pescant en embarcació — aquesta haurà d'ésser petita i lleugera — s'empra una fluixa de pèl de cavall, la cameta de pèl de cuca, sense plom, llarga de tres o més braces, i ham més petit que per a ús de la mateixa pesquera practicada amb canya. L'escada és una plometa blanca, fina, de capó, que s'adhereix a l'ham en forma com per al verat. Es poden emprar una o dues fluixes, i usualment es fa amb dues. Aquestes es lliguen a l'extrem de dues canyetes primes d'una llargària entre deu i dotze pams, les quals van inclinades a banda i banda del que boga, tenint per objecte evitar que les fluixes — que cal procurar que siguin quelcom desiguals — no s'enredin ni s'ajuntin. Es boga ràpidament en sentit paral·lel a la platja o a la costa, i quan hi ha peix, si és menjador, surt, escomet l'escada, i queda clavat. Sols resta cobrar-lo i embarcar-lo si és petit; si no, es recorre al salabret.

LA PESCA DEL PEIX PETIT AMB CANYA, A LA COSTA

Hi ha qui equivocadament preté començar a pescar fentho de la manera menys racional, i menysprea els peixos menuts. Aquests que volen començar pels llobarros sols aconsegueixen allargar l'aprenentatge de la pesquera, molt sovint amb escàs profit, per acabar, a voltes, avorrits, trencant les canyes. El més lògic és entrar en les coses pel primer i el més fàcil, puix totes les arts exigeixen la iniciació; de manera que el més aciençat és començar per la castanyola i els burros, deixant per a més endavant els peixos grossos.

El període assenyalat per a la pesca del peix xic amb canya és el d'estiu; hi ha, però, espècie com la xucla, que entra des del gener o febrer.

Considerarem com a petits els peixos fins a mitja terça: xucla, boga, oblada, esparrall, vidriada, oradella, sardet, morruda, salpeta, calet, etc., etc., com d'entrada; i les espècies de roca indígenes com castanyola, donzella, tort, serrà, etcètera, etc. Aquests es troben en els rocams, especialment a l'estiu, i el mateix es pesquen a suret que a pols, en fons variable, podent-se utilitzar, segons el punt, la canya de quinze a vint-i-cinc pams, armadura de pèl fi — si és a suret, ben nivellat — cameta finíssima, i l'ham segons la mida del peix. Solen picar a diferents hores segons l'època; és bona l'hora matinal, amb preferència a totes les demés; es pot gromejar amb qualsevol menjar: gleva, pasta, etc., etc.

Entre els peixos xics, el primer d'aparèixer és la xucla, entre gener i febrer; segueixen entre maig i juny, la boga, esparrall, oblada, vidriada, oradella; entre juny i juliol, el sardet; i, per fi, la salpeta entre agost, octubre o novembre, emigrant pel mateix ordre, en quant els peixos d'arribada,

i els indígenes, hi són, fent bo, tot l'any, no tant a l'hivern. Consulti's esquers.

LA PESCA DELS PEIXOS GROSSOS DE ROCA A LA COSTA. SALPA, ORADA, LLOBARRO, NERO, LLÍSSERA, CORBA, REIG, DÉNTOL, SARD, ETC.

LA SALPA

És el primer peix que entra amb regularitat, i, entre els grossos, el que obre la temporada.

És peix exclusivament de roca, i no habita sorrals ni fangars; començant a aparèixer habitualment — no sempre — entre gener i febrer, en anys de bonança; mes, la seva temporada més normal o oficial resulta ésser de la primavera fins a mitjans de juliol. Més tard, a l'acabament de l'estiu i mitja tardor, s'agafa la cria de la salpa que es pesca barrejada amb altres peixets com sardet i boga.

La salpa, ordinàriament, es troba a poca fondària pescant a suret a 12 i 15 pams, i a pols, en calada a propòsit, a vint pams o més.

La canya apropiada pot ésser de 28, 32 o 34 pams, mitjanament dura, llença de pèl senzill, cameta no molt fina de dos a tres pams, i ham camallarg mitjà. Per ésser peix de dents finíssimes, talla molt fàcilment el pèl de la cameta, motiu pel qual és molt convenient de protegir-la amb un xic de pèl més gruixut afegit o per altre procediment.

Usualment, el seu esquer preferit és l'herba o alga fina de mar que creix en aigües quietes, damunt la superfície de roques, i en banquetes de molls, en embarcacions fondejades, cordes, cadenes i boies.

Sols s'acostuma a gromejar en calada fixa, fent-se amb herba picada, barrejada amb sorra. També s'acostuma cercar-les de pescall en pescall, turnant fins a trobar-les, canviant en veure que ja no responen, sigui per esgotament, o escarment. És una pesquera molt interessant per la fre-

qüència amb què acostumen assenyalar i se'n fan bones agafades en trobar bones aigües, principalment, estant tèrboles i mogudes. Amb temps adequat, sol picar a tota hora, i amb aigües normals, a primera hora del matí i des de mitja tarda a la posta del sol.

A primers de temporada, la salpa és de bon tamany (a voltes, encalça la carnissera), i sa picada és quasi segura; mes, en passar el primer mes, en anar més amolada pica amb més recel, tant que, repetidament, amb pocs descuits, pren l'esquer i fa sols "botons" repelant només l'herba que penja de l'ham.

LA PESCA DE L'ORADA

Aquesta pesquera s'inaugura sobre el mes de maig, coincidint amb les calmes de la primavera i les primeres calors; no obstant, excepcionalment, s'han agafat peixos d'aquests àdhuc en el març i abril. Emigra a fins d'octubre, amb els primers freds i tronades.

L'orada, d'habitud, pastura per les roques, i, a voltes, pel sorral clapejat de roca i pel fang, suposant-se que procedeix dels grans bruts del fons on es creu que deu passar l'hivern.

Es pesca, principalment, amb canya senzilla o de carrell, llarga de 35 a 40 pams, en fondària variable entre 20 i 25 pams a suret i 25 a 40 a pols, i a tot fons amb escada llençada, amb llença forta de bon pèl, millor senzill, cameta de tres a sis pams, plomada segons la manera de pescar, i ham gros reforçat.

L'esquer que menja l'orada és variadíssim, essent dels principals el musclo sencer o en petita empanada, la molla del mateix musclo sola, els crancs de totes menes, guissot, gamba, gambot, petxina, petxinot, cucs diversos, arengada, pasta d'arengada, etc.

A voltes va en grans moles, i rarament se la veu iso-

lada; menja, en els primers temps d'arribada, a l'hora forta del sol; passat un temps, entra a mitja tarda fins a posta de sol i a les primeres hores del dia i durant la nit, a mida que va succeint-se la temporada, entrant en bonança, si no és excessiva com amb tràngol, preferint el temps de calor.

En lloc de prims, es pot pescar amb boieta o amb l'escada a fons si no es tracta d'un baix molt accidentat. En lloc de platja clapejada de pedregam, i en lloc de bona profunditat, es fa amb l'escada suspesa a pols, fregant la roca o el fang.

El gromeig apropiat ha d'ésser relatiu a l'esquer, car no convé usar-los essent diferents en naturalesa. Si es pesca amb esquer dolç o salat, caldrà emprar gromeig dolç o salat, respectivament.

Pescant a base de gromeig, no és prudent moure's del pescall inicial; i, per contra, si es pesca sense gromejar, no hi ha inconvenient a canviar de calada amb oportunitat i molt més de nit.

L'orada, que és peix de paladar en extrem dur, cal deixar-la menjar sense precipitar-se; d'altra manera, és fàcil errar bones picades, puix al tirar sense que el peix hagi fet bé la presa, l'ham li rellisca pel paladar sense clavar-lo més que casualment. Si no es té aquesta precaució es perden molts senyals ben aprofitables. Mai no s'ha d'oblidar que, àdhuc deixant prudentment que l'orada faci la carregada complerta, no es pot evitar del tot que en fugin algunes, majorment si piquen receloses. Per aital motiu, mai no serà prou recomanada la calma en la tirada, pescant l'orada, i molt més si s'usen esquers forts com el musclo i el cranc.

Clavat el peix, hom cuidarà d'evitar les represes que sol fer enfora, i es farà el possible per a arrencar-la de baix, procurant mantenir-la a mitges aigües, canya enrera, fins a rendir-la. Si es pesca amb carrell, fent-se necessari amollar-lo a una gran peça, s'ha de frenar i no cedir sinó poc

a poc, car, d'altra manera, en apartar-se molt l'orada, queda el fil fluix, i el peix es despesca.

L'ORADA DE NIT

En ésser de nit, l'orada acostuma circular pels llocs prims; llavors serà bo de tornar d'un pescall a l'altre fins a topar-les. Fent aital pesquera, és molt freqüent també trobar-se amb els sards, i, a voltes, els llobarros, l'escórpora, el nero, la corba i altres.

Tant de nit com de dia és pesquera molt emocionant si el peix està per menjar, i ensems productiva, puix l'orada és una espècie que adquireix gran desenrotllament, arribant, de vegades, a cinc i sis carnisseres.

PESCA DEL SARD

La temporada del sard es compta des del juny, als volts de Sant Joan, fins l'octubre o novembre, per més que, tot sovint, se'n claven alguns en tot temps de l'any. És un peix que sempre roqueja, sens moure's per res de la costa, no essent que hi hagi temporal en qual cas fa com els demés peixos, que s'allunyen cap el fons. El mateix que es diu de la salpa es pot aplicar al sard en quant al costum de no habitar altre lloc que el rocam, atribuint-se-li la mateixa habitud de l'orada durant l'hivern, tot i trobar-se'n, en qualsevol època, d'embaumats per la costa.

El sard s'ha de pescar amb canya de llargada com 25, 35, 40 pams, bastant dura puix és peix enrocador que, en veure's enganyat es dirigeix dret als caus, raó per la qual no està gens indicat l'ús del carrell. L'armadura per a la canya serà sòlida, de pèl bo, senzill, cameta d'uns tres pams, plomada mitjana i ham fort, inferior, però, en grossària, al de l'orada i llobarro si no es volen pescar únicament sards granats. Pescant amb pasta, demés d'aquest poden capturar-se encara l'orada, la llíssera, el llobarro, el nero, i demés peixos grossos.

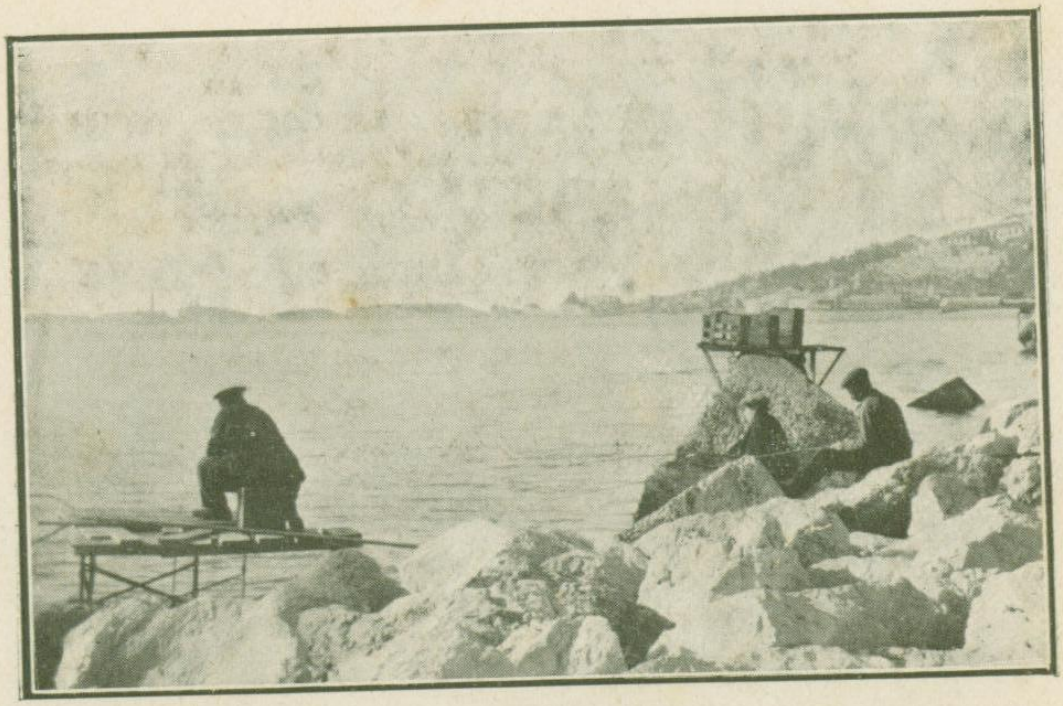

Vista de L'Escullera de Llevant. *El Martell.*

Pescant l'orada

Segons el pescall on s'actuï, el sard menja variats esquers. En prims sorralencs, molt més que en fondals, prefereix el cuc vermell, la veina, botifarra i cranc; i, demés, tant en prims com a fons, també li plauen la pasta d'arengada, la gamba i el gambot. De costum va amolat amb més o menys abundor, pica amb aigües tèrboles i mar inquieta, tenint ses hores que salvades ocasions, són de punta de dia a les 8, de 10 a 11 a l'entrada del vent de garbí fins al migdia o més tard, i en caure la tarda.

Si el punt on es pesqui no és molt perillós per enrocar, es pot pescar al fons. Es fa, demés, amb suret i plomada petita i escada voleiant per terra, i, havent-hi fondària suficient, es pesca amb bon plom a pols.

El gromeig més utilitzat és el d'arengada pescant amb pasta, i el cranc quan es pesca usant-lo com esquer.

Amb la mar apropiada, el sard entra amb decisió i pica enèrgic, carregant amb força. La picada s'ha d'aprofitar amb oportunitat quan és completa, tirant amb vistes a treure'l de les baumes, puix és un peix molt astut que no deixa ocasió d'encauar-se o de segar contra les puntes el guarniment o la cameta. Les primeres tirades que dóna són de molta empenta, en especial les dues o tres primeres, sempre en direcció avall o llaurant, mes, si es resisteix, no triga a cedir. El més difícil és arrencar-los dels baixos, puix, a voltes, semblen estar clavats en els forats.

De nit, es mou molt i gairebé no ofereix, com a pesquera nocturna, cap diferència amb la de l'orada, puix que tan possible és, de nit, agafar un sard com una orada, generalment, raó per la qual pot tenir-se com una sola pesquera. En l'únic que varia és en la picada, car, mentre l'orada pica amb molta suavitat i fa una pressió sorda a la punta de la cima, exceptuats casos en què pega vigorosa carregada cap avall, el sard es distingeix per sa manera forta d'assenyalar, tan contundent que a voltes se sent una espolsada a la canya seguida d'una ferma estirada que, en ocasions,

obliga a submergir la cima a l'aigua si la mar està remoguda. Quan es troben en una calada responen sense trigar en estar afamats, donant-se el cas de no deixar caure l'escada sense tocar-la.

Hi ha sards que arriben a pesar vuit i deu terces, però és molt difícil salvar-los, perquè un peix d'aquests, sols en fer tres o quatre terces dóna molta feina, essent considerat el sard, pes per pes, com el més brau de tots els peixos de roca. La seva pesquera és una de les més interessants, essent força practicada per nombrosos aficionats.

DIFERENTS FORMES DE PESCAR LA LLÍSSERA

La llíssera, pescada segons qualsevulla procediment, resulta una de les pràctiques de pescar més mogudes, tractant-se d'un peix que arriba en grans moles i que, en ocasions, en començar a menjar no para del matí al vespre. Aquesta espècie es divideix en quatre varietats conegudes per: vera o llobarrera, sama, capsut o mújol i galta-roig. Entre aquests peixos, la vera es caracteritza per la irregularitat dels seus costums en quant a les èpoques d'entrada, ço que priva de precisar-les del tot ja que, a voltes, es presenta en alguns casos en el temps més inesperat. No obstant, encara que no obeeixin a cap regla invariable, el més regular és que n'hi hagin tot l'any poques o moltes, entrant de vegades pel maig, el juny o el juliol, succeint-se noves entrades irregulars fins a l'octubre, i, a voltes, fins al novembre inclós, restant les darreres fins a desovar, en certes ocasions, fins al febrer i març. S'ha observat que la llíssera no s'estaciona molt en un mateix lloc, i, a voltes, una entrada no depassa la quinzena, ja que una mola segueix a l'altra, essent cada vegada peixos de diferent color i pes mig desigual, per procedir, segurament, de països diferents. La llíssera és peix coster, i a certa distància de terra no se'n veu ni una.

Poden usar-se per a aquest peix canyes de variables lon-

gituds segons mida d'ell i el punt on calgui pescar, estant indicada la canya xica de 25 a 40 pams per a la llíssera petita fins a una o dues terces amb fons mitjà o escàs, i, tractant-se de peix més granat convindrà dur la canya de 35 a 40 pams màxim. A major fons, correspon peix més gros. La llíssera sempre es pesca únicament de dia.

La canya que convé per a la llíssera és la d'escassa flexibilitat, això és, dura, car si es pesca amb una cima tova, per manca de cop deixen de clavar-se'n moltes; corresponent a la canya indicada un volantí el més lleuger i precís, sempre millor de pèl senzill totalment, combinat d'acord amb el joc de la canya, plomada mitjana, mateix que l'ham també mitjà, tot ben polit i ben calculat, puix en aquesta pesquera una petita deficiència de l'armadura en conjunt, pot impedir de clavar els peixos amb la regularitat desitjable. En pescar aquesta mena de peix, cal recordar que la llíssera no té dents, estant sols proveïda d'un llavi cartilaginós a manera de raspa. La circumstància de no tenir elements d'atac com els tenen la major part dels peixos, la priva de fer la presa amb la facilitat de les altres espècies en prendre l'ham, i, per tant, no pica amb la força ni rapidesa dels demés, essent aquest el motiu del mèrit que hom atribueix a la pràctica de clavar la llíssera pescant a l'ham i amb pasta. La seva picada es distingeix, pescant amb el susdit esquer, per un tremolor persistent de l'extremitat de la canya o del truquet suspès damunt l'aigua, seguit a voltes d'una carregada suau. En aquest moment és quan s'ha de clavar.

Pescant amb llonguet o amb farineta i pa ratllat, la picada de la llíssera és més ràpida que pescant amb esquers més durs, ja que, essent aquells esquers molt tous, els engoleix d'una xuclada, perdent-se l'ocasió d'estirar si no es fa instantàniament.

L'hora de picar varia segons el temps. A l'estiu acostuma a entrar entre 9 i 10; fent molta calor, també poden

entrar a primera hora; i, en certes ocasions de gran abundor, es dóna el cas de no parar de menjar en tot el dia. La darrera hora de la tarda és una de les millors, i rarament deixen de presentar-se, tant si ho han fet com si no, abans. Els llocs influeixen molt en el costum de picar el peix, segons la orientació del terreny; però el que hem dit és el més general.

Aquesta espècie té preferències per entrar en aigües quelcom tèrboles, menjant, aleshores, amb gran constància. És molt bo el vent moderat de garbí i el de llevant fluix.

Per més que la llíssera menja a diferents profunditats, és preferible de pescar-la a un pam de terra o cosa així.

Pescant amb sardineta en punts de rocam prim clapat de sorral, es troba la llíssera dita "galta-roig", una varietat de la família que no adquireix gran tamany, i com que no és mai tan grossa com la vera s'acostuma pescar-la amb canya mitjana i amb armadura més fina, gromejant-se amb sardineta picada, sorra i pa.

Apart de les dues varietats expressades hi ha el "capsut" el qual no es troba mai per les roques habitant només les boques de rius, estanys, i l'interior dels ports al fort de l'estiu. El capsut gairebé menja pa o farineta exclusivament i no és menjador de sardineta ni pasta per costum, pescant-se a flor d'aigua a suret i gromejant amb pa.

Ultra les que portem referides, existeix la sama a la qual es pot aplicar tot ço dit respecte el capsut.

Resta encara la vera, coneguda també per llíssera llobarrera. Aquesta és la que més abunda i és la que menja més a l'ham, adquirint major grossària que totes les demés varietats, car se n'han hagudes de 15 terces.

La vera és més menjadora que les varietats de què abans hem fet esment, de peixos salats a molles o en pasta, i pescant amb aquest esquer la preparació del mateix és cosa essencial per a l'èxit de la pesquera. Hi ha qui no es pot explicar que la llíssera no li entri escant amb una pasta

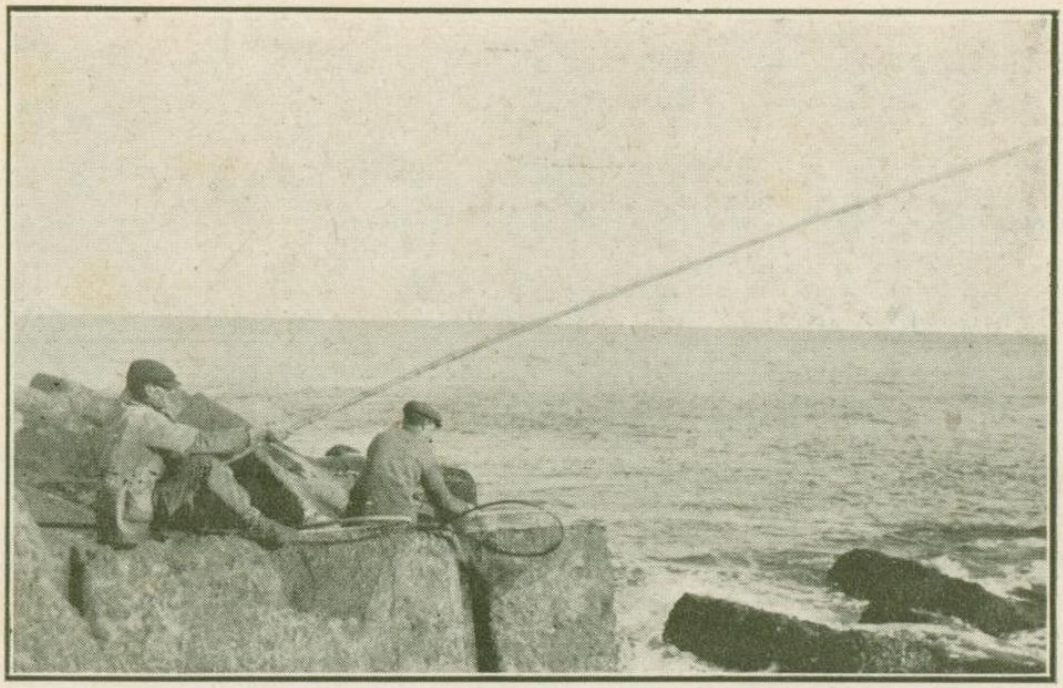

Vista de L'Escullera de Llevant. *El Pla.*

Pescant la llissera amb llonguet

Vista de L'Escullera de Llevant. *Els Prims.*

Pesca del sart

molt dura; és lògic: l'esquer per a la llíssera, per raó d'estar mancada de dents, com ja hem dit ha d'ésser sempre el més moll possible, no tant, però, que es desprengui de l'ham i s'enganxi pels dits, però tou, de forma que s'esqui amb facilitat mantenint-se bé a l'ham.

El gromeig per a pescar amb pasta s'elabora amb residus del propi esquer amb pa i sorra, i pescant-se amb llonguet o amb farineta i pa ratllat, es fa exclusivament amb pa sol.

En pescar la llíssera amb pasta, és molt fàcil d'enganxar altres peixos, i àdhuc es pot donar el cas que la llíssera no respongui pescant-se, en canvi, altres espècies diferents tals com sards, orades, llobarros, etc.; però no s'ha d'oblidar que la llíssera no menja pasta més que a l'estiu o entrada de tardor, tot el més.

Si es pesca la llíssera, és necessari tenir domini i evitar la nerviositat quan s'erren repetidament les seves picades, cosa natural, a voltes, quan no menja amb fam; tot és qüestió de precisió i atenció, puix si hom es deixa dominar per la impaciència en veure menjar el peix sense clavar-lo, s'acaba per violentar-se i no es fa res de bo. En aquest cas, el que alguns fan és recórrer a l'ús de la popera. No ho féssiu pas mai. L'únic que podríeu aconseguir així és allunyar el peix, molt fàcilment, després de punxar-ne alguns i salvar-ne, de segur, molt pocs. Persevereu amb l'ham i veureu que, a fi de comptes, us donarà sempre millor resultat. Premeditadament no tractem de la popera en la pesca de la llíssera més que per a blasmar-la, puix entenem que l'ús d'aquest instrument lleva bellesa a la pesquera, ja que el peix, llavors, no és agafat podríem dir normalment, o sia, per la boca, ço és, pescat, sinó robat; i, per tant, tenint en compte tot ço apuntat, la popera ofereix totes les característiques d'una trampa de mala llei, i, si més no, és un enginy mancat d'art. Per si no tingués prous inconvenients amb els exposats, encara hi ha el desavantatge respecte de l'ham

sobre la seguretat de la presa, l'escarment del peix, els complicats embolics que el peix fa un cop dintre del salabret amb els seus moviments, i, finalment, el perill que constitueix per al mateix pescador.

LA PESCA AMB FARINETA O LLONGUET

Aquests esquers estan principalment indicats, amb preferència al salat, en la temporada que va de tardor a hivern, per més que puguin emprar-se tot l'any, i essent menys apropiats que en altra època, especialment amb referència al llonguet, durant l'estiu, a no ésser que la llíssera abundi molt, car, en aquest temps hi ha molt de menjum o peix menut i molesta contínuament, desescant sense parar, ço que dificulta en gran manera la pesquera.

Per a pescar amb els dits esquers, convé molt portar la nyinya de pèl fi, i més fina que tot la cameta, podent-se pescar tant a pols com amb boia amb els dos esquers, però si es pesca amb farineta, és més convenient fer-ho amb suret i en llocs de poques aigües, puix, degut al pes de la plomada, per xica que sigui, l'escada, en ésser llançada, té la tendència a penjar de l'ham en davallar, resultant, per tant, més pràctic pescar amb llonguet en punts de bastant fondària.

El gromeig adequat a la pesca amb els esquers de farineta i llonguet és el pa, el qual s'ha d'escórrer, un cop mullat, pastant-lo per a que s'engruni i s'enfonsi lentament, ja que, si no s'amassava, aniria surant.

La millor diada resultarà la que, amb vent fluix, reuneixi la condició de coincidir amb les aigües tèrboles, mar picadeta i lliure de correntia; i les millors hores, la de bon matí i cap al tard si fa una temperatura moderada o càlida, i a la del sol quan és temps fred.

Per a pescar amb farineta, es mesclen, en un cul de coco o en una cassoleta de terra o de llauna, una part de farina de força i una porció d'aigua, debatent-se bé fins que la bar-

reja adquireixi cert espessor i elasticitat; aleshores s'embolica i es cobreix bé l'ham amb la pasta que es torna filamentosa, i es recobreix després amb molleta de pa tendre ratllat el qual es té a punt en un cabasset o una copa de barret vell de feltre.

Si es pesca amb llonguet, aquest s'ha d'estovar en remull una o dues hores; un cop tou del tot, s'escorre entre les mans pels costats, i, escorregut, s'obre pel mig utilitzant les tires que forma en la part interna. Si es vol, es pot pastar la molla de llonguet i dóna també bon resultat quan els llonguets resulten dolents i no fan fils.

El llonguet ha d'ésser ben fet, de bona farina, i del dia; del contrari, sols és bo per a fer pasta.

Al dedicar-se expressament a la llíssera, essent un peix tan variable i inestable com hem deixat explicat, el més racional és anar seguint amb atenció ses entrades, i pescar-les quan se'n vegin: d'altra manera hom s'exposa a fer-ho amb poc profit, car si no abunda aquest peix, per més que tot pescant amb llonguet o amb farineta també es puguin agafar amb certa freqüència uns que altres peixos com sards, orades, salpes, oblades, esparralls i algun altre, si no hi ha la base de la llíssera, no es fan gaires pescades grans.

MANERA DE PESCAR EL LLOBARRO

La pesca del llobarro, és entre totes les demés la més vasta en procediments segons les diverses circumstàncies de cada ocasió.

Ja, en tractar de la pesca a la platja i a l'arrossegall, hem parlat accidentalment del llobarro; mes ens manquen ara els principals modes de pescar-lo entre els molts que hi ha; i això anem a fer.

A LA GAMBETA

De nit, es pesca molt amb gamba, i més amb fosca que

amb lluna, a no ésser que la mar estigui en bones condicions. L'època assenyalada com a millor per a pescar amb el susdit esquer és la que s'enclou entre l'estiu i la tardor, pescant-se, però també en primavera i hivern.

Els pescalls apropiats per al llobarro són els que es troben en els roquers de la mar brava, a fons variable, als abrics naturals de la costa, els ports, les cales.

Cal tenir present el que hem dit sobre la llíssera en quant als costums estranys del peix, puix aquest del qual tractem ara és encara més desconcertant que no aquella: el llobarro té sorpreses que desorienten tant els simples aficionats com els professionals, succeint-se amb poc temps les variacions més inesperades sense que serveixi gaire de precedent en cap ocasió el que el peix hagi pogut fer en anyades passades, i, a la millor, es dóna el cas de que la mar està plena de peixos sense que entrin a menjar, sigui per abundància de peix petit que serveix d'aliment al llobarro, sigui per sentir el temps, o per causes desconegudes.

El guarniment del llobarro ha d'ésser reforçat, de pèl doble, o fi, si és molt bo, cameta de 4 a 8 pams, petita plomada, ham gros, i canya que correspongui a les condicions del pescall, podent-se pescar amb llargada de 20/35 pams, segons els casos.

La gamba s'escarà viva per la cua, travessada de sobre a sota, de manera que la punta de l'ham vingui a correspondre abans de l'extremitat posterior de l'escada.

Aquest peix es mou, habitualment, com molts d'altres, en temps plujós, convenint per a pescar que la mar es mogui i estigui de bon color, això és, que no sigui massa clara.

Pescant en pla terreny s'ha de moure poc a poc la canya en diferent direcció a dreta i esquerra, alçant, de tant en quant, l'escada per a que sigui més visible del peix, i per a comprovar si la gamba neda o està arrapada, com sovint esdevé, i si el lloc ho permet serà millor circular paral-

lelament al mar seguint els accidents del fons per a no enrocar ni pescar massa alt de la roca o del fons que hi hagi.

La picada del llobarro va generalment precedida de la indicació de la gamba la qual, en veure's envestida tracta d'escapar de son enemic, notant-se en el moment un lleuger tremolor a la canya, sensible al pols, com un "cric-cric"; seguidament el peix pica i s'endú la gamba arrepenjant-se a la cima, s'afluixa una mica per a facilitar la presa del que ataca, i es tira. Poques vegades falla. Sols manca treballar el peix atentament, i a la tercera represa sura a flor d'aigua rendit per a entrar fàcilment al salabret. No s'agafen sols llobarros a la gambeta, i, segons on se pesca, sovint es claven, especialment a l'estiu, escórpores, corbes, sards, oradès, neros, anguiles i altres varietats de peixos.

EL LLOBARRO AMB LLISSERÓ VIU

Amb l'esquer assenyalat s'acostuma a pescar des de mitja primavera fins a mitja tardor i molt poc en altres èpoques per l'escassetat del llisseró que serveix d'esquer.

És, aquesta pesquera, principalment, diurna, i es practica en prims amb suro gros, canya de 35/40 pams, volantí de bon pèl, millor senzill, ham gros, cameta de 5 pams mínim, plom regular, millor amb aigua moguda que amb bonança, i encara més bo colorida, vent moderat, i en hores de matinada o caiguda de la tarda amb preferència.

L'escada que sigui mitjana la qual s'atravessa per la part del llom amb l'ham a dos terços de la llargada del peixet cap a la cua.

Com tots els esquers animats, el llisseró avisa l'arribada del llobarro que l'ataca, i, en perdre's el suro de vista, sens precipitar-se — car aquest pren el llisseró i l'engorja lentament — es tira bona canyada, i, en fer-se a temps, gairebé mai no es fa endebades.

EL LLOBARRO AMB BOGA VIVA

La boga viva s'usa a la tardor, pescant-se amb aital esquer a totes hores, per més que les més indicades són les que es comprenen entre punta de dia fins les vuit o les nou, i en davallar el sol a la posta fins que no s'hi veu.

Per més que comunament es diu la pesca del llobarro amb boga viva, no passa d'ésser una denominació fins a cert punt convencional, puix, pescant amb boga, es pesquen a voltes més peixos d'altra mena que no llobarros, i encara tant com la bogueta, es poden usar altres peixets com l'oblada, salpeta, esparralló, sardinyol, serranet, i tants d'altres, de manera que és tan fàcil pescar amb bogueta o peixet semblant el llobarro com un nero, un bonito, un reig, una escórpora, etcètera, etc.

Per a fer la pesquera que expliquem, s'han d'escollir pescalls de gran profunditat entre els 30 i els 40 pams en llocs de bon rocam, calant la canya llarga, no inferior a 40 pams, volantí molt ferm, ham gros, plomada regular i cameta llarga, essent indispensable, per a pescar amb propietat, anar amb la canya armada de bon carrell, proveït de moltes braces de fil puix és possible trobar peixos de gran tamany.

L'escada es clava pel llom, sigui el que es vulgui el peixet emprat a l'objecte, i pot pescar-se indistintament tant a pols com amb boia.

El temps més indicat és el que es deriva d'una bona normalitat dels corrents atmosfèrics; el vent sempre és causa contrària, sense excloure el temps plujós que, pel contrari, és molt favorable. És bona també la mar picada i d'aigua amb algun color.

Quan entra el peix a menjar, la inquietud del peixet presoner, amb els seus moviments accelerats, indica la seva presència, i quan això succeeix és qüestió d'estar ben prest, puix mentres a voltes el llobarro o altre peix escometedor dóna la picada amb pausa i cal deixar-li completar l'esti-

rada, en altres casos, la presa és tan ràpida i l'abrivada tan violenta, si es tracta d'un peix molt gros, que no resta més recurs sinó amollar el fil del carrell fent el millor que es pugui, quan el peix clavat ja enfora perd sa velocitat inicial, fins a rendir-lo, després d'una lluita particularment accidentada.

Certament que aquesta és una forma de pescar de poca activitat puix només es tracta de pescar peixos grans els quals no abunden i sols s'ha de vigilar la canya i el peixet escat, cosa ben descansada; no obstant, si és bona anyada, en ocasions fa passar molt bones hores, oferint sorpreses que afecten especialment l'ànim del pescador per l'emocionants.

EL LLOBARRO AMB SARDINETA FRESCA

Amb l'esquer de sardineta fresca i altres peixets similars com l'amploia, seitó, el sonso i alguns més, s'acostuma a pescar-hi a la platja com amb rocam sempre de dia, tant a fons com en prims en tot temps de l'any, encara que sigui pesquera apropiada per estiu i tardor, sempre a base del gromeig de la mateixa mena que l'esquer. Tant se pot pescar amb canya com amb fluixa; cameta llarga, poc plom, ham gros, i, fent-se amb canya, de bona llargada: 35/40 pams. Si es pesca en embarcació es pot fondejar, i també es pot pescar anant a l'arronça.

Tot ço dit respecte al temps, estat de la mar, color de l'aigua, vent, corrents, etc., tractant-se de totes les altres formes de pescar el llobarro, es pot aplicar a la present.

Si es pesca així a la platja, amb el mateix esquer i pescant el llobarro, poden agafar-se altres peixos com rèmol, reig, etc., i, en punts de rocam, escórpores, déntol, nero, etc.

EL LLOBARRO AMB ANGUILÓ

La present difereix poc de la pesquera del mateix peix a la gambeta i únicament ofereix dissemblança amb aquesta

darrera per ésser la primera més indicada en temps fresc de tàrdor i hivern.

L'anguiló s'esca comunament pel llom aprop del cap i és esquer apropiat pels temps durs i mar grossa.

EL LLOBARRO AMB BARQUETES

La pesca amb barquetes (1) és un procediment purament d'ocasió i no es pot practicar sinó en primavera quan el dit esquer apareix a la costa.

Pescant d'aital manera, és necessària una canya llarga, volantí amb suret, cameta fina sense plom, escant-se una o més barquetes a gust de cadascú. Aquesta pesquera es fa a flor d'aigua i únicament quan, per abundar molt el dit esquer, es veu que el llobarro rofolla entre les reunions de barquetes que van a l'ensurada, les quals el corrent i el vent van ajuntant. Llavors és l'hora de pescar el llobarro; però generalment aquesta ocasió és de curta durada i no s'allarga més enllà d'una quinzena o poc menys.

CONCLUSIÓ

Exposat en la forma més clara que m'ha estat possible tot el referent a l'afecció, enaltin-la com esport, començant per la teoria de la pesca segons el meu concepte, fins a la manera de practicar-la, no dubto pas de que alguns dels lectors que m' honraran amb llur atenció, dissentiran de mes apreciacions i de les explicacions escampades sobre diferents punts; mes, essent aquesta una matèria lliure sobre la qual cada pescador manté la pròpia opinió, i, no havent-hi, fins al present, manera de recórrer a un autor de reconeguda autoritat en el nostre país, he gosat llançar-me a aquesta petita empresa, animat, de ma part, de la major bona vo-

(1) Se suposa que les «barquetes» són flors que en la primavera es desprenen de les algues marines, apareixent, aleshores, a la superfície de la mar en grans quantitats, algunes anyades, segons la direcció dels vents dominants.

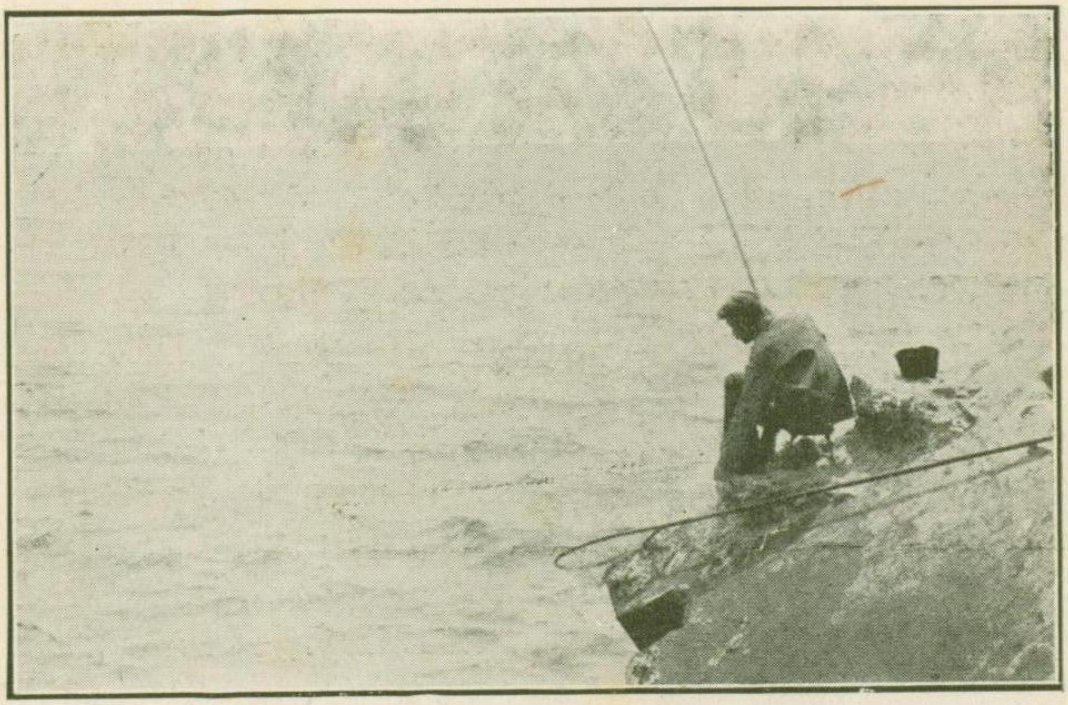

Vista de L'Escullera de Llevant. *La Rampa.*

Pescant amb pasta. La captura d'una llissera

luntat, tractant del que generalment és acceptat per molts aficionats estudiosos com a bo, confiat, i restaré joiós en extrem si tinc la fortuna de guanyar-me la benvolença dels experts, amb ma modesta labor, i si les meves observacions resulten aprofitables i útils als qui es proposin començar i als qui ja ho han fet.

Queda, doncs, explicat, el que hem cregut de més utilitat per a orientar als qui n'estiguin necessitats. Podria entrar, encara, en una infinitat de punts que certament no deixarien d'encloure el seu interès, mes tal volta la present obreta encalçaria excessiva extensió dintre del seu tipus, i el que podría ésser explicat sens dubte serà més convenient que el lector que vulgui atendre's al que ací es tracta, vagi estudiant pràcticament tot el que no pot cabre en un petit volum de proporció i caràcter tan modestos com el que llanço a la publicitat puix entenc que, amb el seu contingut, n'hi ha bé prou per a guiar a l'èxit de la pesquera els qui s'hi vulguin dedicar.

L'AUTOR

ÍNDEX

—=—

LA PESCA . . . . . Pàgina 7
Condicions del bon pescador, i generalitats. . . . . » 9
CLASSIFICACIÓ I NOMENCLATURA DEL PEIX . » 11
Peix de cau . . . . . » 12
Peix de roca . . . . . » 12
Peix de sorra o platja . . . . . » 12
Peix de fons . . . . . » 12
Peix de fang . . . . . » 12
Peix blau . . . . . » 12
Peix d'entrada o coster . . . . . » 12
NOMENCLATURA VULGAR DELS ESQUERS MÉS CORRENTS . . . . . » 13
Cucs de mar . . . . . » 13
Crustacis . . . . . » 13
Peix fresc . . . . . » 13
Esquers de peix viu. . . . . » 13
Peix salat confit . . . . . » 14
Esquers artificials . . . . . » 14
Altres esquers . . . . . » 14
Elaboració de la pasta de pescar a base d'arengada o d'altre peix salat . . . . . » 14
DIFERENTS MANERES DE PESCAR. . . . . » 15
LA TÀCTICA DEL PESCADOR, I ADVERTIMENTS. » 16
CLASSIFICACIÓ DELS PEIXOS, AMB INDICACIÓ DELS SEUS ESQUERS. . . . . » 19
RELACIÓ D'ESQUERS I INDICACIÓ DELS PEIXOS ALS QUALS CONVENEN GENERALMENT . . » 21
FORMES DE PESCAR . . . . . » 23
El congre, el nero i la morena . . . . . » 23
La pesca de cau: Mòllera de cau, Mòllera vermella i brótola . . . . . » 24
Peixos petits roquers: Burro, llepissós, escórpora i banyut . . . . . » 25

Altres peixos roquers: Donzella, juliola, tort, serrà. espadart, vaca serrana, griva, llubió, etz., etz. . . . . Pàgina 25
Burro de fons . . . . . » 25
Anguila de mar . . . . . » 26
Peixos de fons: Esparrall, boga, calet, mòllera blanca, lluerna, sorell, serrà, etz. . . . . » 27
Peix blau: Agulla, verat, sorell, bairó, etz. . . » 27
La pesca a la platja: Llobarro, mabra, etz. . . » 29
El llobarro a l'arrossegall en la platja i a la costa amb canya i en embarcació . . . . » 30
La pesca del peix petit amb canya a la costa. . » 32
La pesca dels peixos grossos a la costa:. . . . » 33
La salpa . . . . . » 33
Pesca de l'orada. . . . . » 34
L'orada de nit . . . . . » 36
La pesca del sard . . . . . » 36
Diferents formes de pescar la llissera . . . . » 38
La pesca amb farineta i llonguet . . . . . » 42
Manera de pescar el llobarro: . . . . . » 43
A la gambeta. . . . . » 43
Amb llisseró viu. . . . . » 45
Amb boga viva . . . . . » 46
Amb sardineta fresca. . . . . » 47
Amb anguiló. . . . . » 47
Amb barquetes . . . . . » 48
Conclusió . . . . . » 48